

Arrest

nr. 133 561 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 31 maart 2014 door de politie van Oostende geïnterpelleerd.

1.2. Diezelfde dag trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 31 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de thans bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer (1), die verklaart te heten:

naam: N.(...)

voornaam: T.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 31.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften en gebruik. PV n°00259/2014 werd opgesteld door de politie van Oostende. Aangezien hij gebruik maakte van een valse identiteitskaart en bovendien niet over een officieel adres in België beschikt, bestaat aldus een risico op onderduiken. Redenen waarom hem een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“II.3.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.3.2. Artikel 74/11, §1, derde lid stelt dat het inreisverbod maximum vijf jaar betreft, indien een onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij lijkt de mening toegedaan dat een inreisverbod tot maximaal vijf jaar kan opgelegd worden aan verzoekende partij omdat verzoekende partij gebruik gemaakt heeft van een valse identiteitskaart.

De thans bestreden beslissing stelt enkel dat het valse document gebruikt werden in hoofde van verzoekende partij, maar motiveert op geen enkel moment of dit ook gebeurde om verblijfsrecht te verkrijgen of te behouden. Een loutere verwijzing naar fraude, volstaat niet om een inreisverbod van vier jaar op te leggen. Verwerende partij dient echter ook aan te tonen dat deze fraude gebeurde in het kader van een verblijfsrechtelijke procedures.

Il.3.3. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464) en hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

(...).”

3.4. In het administratief dossier is weliswaar geen afschrift van het PV van de politie van Oostende opgenomen, maar het bevat wel degelijk informatie over de vaststellingen bij de interceptie van verzoeker in Oostende op 31 maart 2014. In het kader van het TARAP-project werd immers op elektronische wijze een administratief verslag overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. In de bestreden beslissing worden uit dit administratief verslag volgende overwegingen gepuurd:

“Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschriften en gebruik. PV n°00259/2014 werd opgesteld door de politie van Oostende. Aangezien hij gebruik maakte van een valse identiteitskaart en bovendien niet over een officieel adres in België beschikt, bestaat aldus een risico op onderduiken. Redenen waarom hem een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.”

3.5. Verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid verkeert om een inreisverbod op te leggen van een maximumduur van vijf jaar, maar hij dient aan te tonen dat deze fraude gebeurde in het kader van een verblijfsrechtelijke procedures en dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

3.6. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

“Verwerende partij stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij gebruikt heeft gemaakt van een vals identiteitsdocument, doch enkel stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd of dit gebeurde om verblijfsrecht te verkrijgen of te behouden.

De formele motiveringsplicht houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De Raad heeft er reeds op gewezen dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). (zie: RW, 31 mei 2012, nr. 82.089)

Uit het administratief dossier, met name het "administratief verslag: Illegaal verblijf" d.d. 31 maart 2014 blijkt het volgende:

"Opstellers worden opgebeld door het gemeentehuis dat betrokkenen zich daar bij de dienst bevolking heeft komen aanmelden op een identiteitskaart te bekomen. Uit verder nazicht blijkt dat betrokkene niet of een geldig identiteitsdocument beschikt

Verzoeker toont met zijn betoog geen schending aan van artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Het derde middel is ongegrond."

3.7. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij het administratief verslag in extenso weer en besluit op grond hiervan dat de beslissing wel degelijk afdoende zou zijn gemotiveerd. Hoewel de formele motiveringsplicht niet vereist dat de motieven van de motieven worden weergegeven, moet de vreemdeling die wordt onderworpen aan een inreisverbod dat gestoeld is op artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet minstens uit de beslissing kunnen opmaken dat de vastgestelde fraude werd gepleegd met het oog op een toelating tot verblijf of het behoud van een recht op verblijf. De verwerende partij maakt echter niet aannemelijk dat het TARAP-borderel aan verzoeker ter kennis zou zijn gebracht, zodat hij op de hoogte was van de integrale inhoud hiervan. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt in ieder geval niet dat de toepassingsvoorwaarden uit artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet in casu zouden zijn vervuld.

3.8. Aangezien de bestreden beslissing geen enkele aanwijzing bevat dat de valsheid in geschrifte en gebruik werd gepleegd in een verblijfsrechtelijke context, is deze niet afdoende gemotiveerd.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien een onderzoek van de overige aangevoerde middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN